

Düsmanligin ve Nefretin Dostluga dönüsü –

Benim için Egitimin nasıl sevimli hale gelmesi

Bu Hikaye yalnız normal Okula giden Öğrenciler için değil, tüm isteksiz Okula giden Öğrencilere cesaret versin. Çekinmeden hangi Okula gittiklerini söylesinler. Çünkü normal Okula gidenler de eğitime muhtac iyi Çocuklardır. Bu Öğrenciler yalnızca Eğitim Hayatlarında az biraz uzun Yolu seçmek zorunda kalırlar. Okulun başlangıç çağlarında her Sabah: „Aman Allahım, gene mi Okul” diye söylenip Güne başlamak gayet normaldir. Nenden? Çünkü hemen hemen hepimiz o evreyi isteksiz bir şekilde, Okula gitmeyi yasadık. Eğitimin anlamını ve önemini artık her şeye çok geç kalındığını düşünüyorsun, ve üstelik birde göçmen ailesi Çocukusun. Artık geleceğini ve önünü göremeyip, çıkmaz bir Yola giriyorsun. Fakat bu zor durumlardan çıkış her zaman mümkündür. Önemli olan Cesaret ve kendine sans vermen. Bir şeyleri değiştirmek ve geleceğini kendi ellerine almak için. Bunu nerden mi biliyorsun? Çünkü ben bunu bire bir yasadım! Benim Ailem Türkiye kökenli, Dedem 50 sene önce işçi olarak Almanya'ya gelmişti. Ben ve iki Kardeşim Almanyada doğduk. Bizim Ülkemiz Almanya, ama geldiğimiz ve yaşadığımız Toprakları yani Anadolu'yu derin bir sevgi ile Kalbimde hissediyorum. 26 sendir küçük ve güzel bir Franken Şehrinde iyi ve saygın isim yapmış Steakhaus işletiyoruz. Almanyada Anne ve Babaların başarılı iş hayatları Çocukların Eğitimlerini ve Geleceklerini çok yakından etkiliyor. Ona rağmen ben Hauptschule'ye gittim. Benim ilkokul hiç ilgimi çekmediği için, Derslere ilgim azdı. Bana kala kala Hauptschule kaldı. Türk kökenli olduğum için benden öyle kimsenin büyük bir beklentisi yoktu. Kafamda her şeye yer vardı, bir okul eğitimine yer yoktu. Önümü göremiyordum hiç bir hedefim ve amacım yoktu. Bir gün Okulun biteceğini kendi ayaklarımın üzerinde durmam için bir Meslek öğrenmem gerektiğini bilincinde değildim. Tabii Annem ve Babamın amaç ve istekleri beni Hayata en iyi şekilde hazırlamaktı. Ama 14 yaşında kim Anne ve Babasının düşüncelerini ciddiye alıyordu ki! O zamanlar kendi yaşitlarımın daha çalıştım. Anne ve Babama yardım ederek harçlığımı çıkarıyordum. Ben zannediyordumki hayat hep böyle devam edecek. Gerçek hayatla 8 inci Sınıfta geç olmadan tanıştım. Notlarım o kadar kötü ve zayıfki Sınıfı nasıl geçtiğime ben bile inanmıyordum. Bir çok Sınıf arkadaşlarımda durumları benden farksızdı. Malesef Okulda hiçbir Öğretmen bizler gibi Öğrencilere desteklerini ve yardımlarını sunup el uzatmaktan acizdiler.

Çoktan beri beni terk etmiş olan azimimi ve istegimi tekrar yanında güçlü bir şekilde hissettim. Sanki biri Kapımı çaldı ve dedi ki: „Uyan ve kendine gel, hiçbir şey için geç olmadan Hayat ve Başarı seni bekliyor, uyan artık”, en azından bana öyle geldi.

Benim Kapimi calan sesin bana anlatmak istedigini özetle Annem ve Babamın kendi cabaları ile bir çok zorlukları asıp hem Ailesini hem de iş hayatlarını başarılı bir şekilde yürütmeleri idi. Ablamın bir çok zorluklara rağmen Üniversite okumak için Abituru bitirmesi bende bir dönüm Noktası oldu. O an düşündüm ki bende başarabilirim. Bir göçmen Cocuğu olarak Abituru ve Üniversiteyi başarabilirim. Annem ve Babamla her türlü konu hakkında çekinmeden konuşabiliyorduk. Fikrimi söylediğimde onlarda bana tam destek oldular. Maddi ve Manavi her türlü desteği sundular. Çok büyük olgunlukla beni sevgiyle kucaklayarak Fikrimin ve geleceğimin Pilanlarının doğru olduğunu, bunu yapmam gerektiğini, büyük bir sevinçle bana söylediler. Farkındayım, benimle Gurur duyuyorlardı. Ailece benim geleceğim hakkında kısa bir Pilan yaptık. Gece olsa eğitimle ilgili Pilanımı Okulda Öğretmenlerim bizlere dolaylı ve direkt uyarı şeklinde konuşabilirdiler benim için daha iyi olurdu. Bu hayati önem arz eden konuları Öğretmenlerimizin bizlerle paylaşmaması ve her hangi bir fikir vermemeleri beni çok derinden üzdü. Okul Yönetimi ve Öğretmenler Öğrencileri yerinde ve zamanında Öğrencilerin geleceği ile ilgili hayati önem taşıyan öneri ve fikirlerini bizlerle paylaşabiliirdiler. Biz Öğrencilerde neyin doğru neyin yanlış olduğuna zaman kaybı olmadan karar verebiliirdik. Şu an ben Würzburgdaki Üniversitede Öğretmenlik okuyorum, ve boş zamanlarımda Restoranda Annem ve Babama yardımcı oluyorum. Gelecek sene Devlet Sınavlarını verip, Almaca ve Tarih Öğretmeni olarak görevime başlayacağım. Küçük ve önem arzetmeyen bir Türk Kızından kendi ayakları üzerinde durabilen başarılı bir Öğretmenliğe. Her İnsan yaşayarak kendi Tecrübelerinden olumlu faydalanmalı. Ben tüm Öğrencilere karamsarlığı değil, Cesareti ve Kararlılığı tavsiye ederim. Çekinmeden diyebilmelisiniz bana biraz fazla Zaman lazım doğru yolu bulabilmem için, ama yardım alarak başarabilirsiniz. Göçmen kökenli biri olarak bunu söyleyebilirim: „Hiç bir şey yapmak istediğiniz amaca ulaşmanıza engel teşkil edemez.“ Gelecekte Alman Öğrencilere Ana dillerini öğretmek benim için bir gururdur. Bu benim size anlattığım benim gerçek Hedefimdir!

İki farklı kültür arasında yaşayıp - farklılıkları pozitifce çevirmek benim için bir onurdur.

Kendinize güvenin, yardıma ihtiyacı olanlara, Dini, Dili, Rengi, Irkı ne olursa olsun ayırım yapmadan elinizi uzatmaktan çekinmeyin! Bilmediğiniz konular hakkında Ev halkı yetersiz kaldığına çekinmeden, yılmadan bilen birine, yada Öğretmeninize sorup öğrenin. Böyle bir Öğretmen olmayı hep Hayal etmistim. Hayalimdaki Öğretmen olacağıma inanıyorum! İşte tamda bu benim istediğim doğrultusunda ki İnsan olma Hedefim!

Artikel: Yade Tokgöz
Mail-Adresse: 24yade@gmail.com